

[Svend Auken]

ter den nuværende regering med den tilrettede politik ikke. Den har ingen svar på alle de grundlæggende problemer omkring konkurrenceevnen, teknisk fornyelse, produktivitet, udvikling og opsparing. Desværre får vi kun de mange kønne ord i de lange ministeredeclarationer.

Socialdemokratiet hævder ikke, at alt det, der er gået galt, er regeringens skyld. Det ville være uretfærdigt og vildledende. Så stor en indflydelse har en regering i Danmark simpelt hen ikke. Det er rigtigt, at vi mener, at den førte politik har været helt utilstrækkelig og på vigtige punkter forkert, men selvfølgelig er der også andre forklaringer på vore økonomiske problemer end blot den nuværende regering. Vi bebrejder dog regeringen tre forhold.

For det første, at regeringen aldrig har villet sige sandheden til den danske befolkning. Finansredegørelsen f.eks. er mere agitation end fair orientering. Man er i regeringen mere optaget af det fine, udefinerlige begreb, der hedder image, end man er af virkeligheden. Hellere en offentlighed, der tror, at alt går ufattelig godt, og at hver dag under den borgerlige regering rummer sin gode nyhed, end et folk, der kender sandheden om sin egen situation.

Vi tror imidlertid, at regeringen undervurderer menneskers forståelse af de økonomiske sammenhænge. Ingen tror længere på de kunstigt optimistiske meldinger. Virksomhedskrak, kapitalflugt, stigende rente for at holde pengene her i landet, hvilket er et vidnesbyrd om mistilliden til kronens kurs, rederiernes flytten til udlandet, landbrugets omfattende krise, værfternes krise, krakket i Superfos – listen er desværre meget lang – det er alt sammen tegn på, at der er problemer i Danmark, at det ikke går særlig godt, og at mennesker ved det. Men når deres ansvarlige regering bliver ved med at fortælle dem, hvor fremragende det går, til trods for det, de kan opleve i deres egen situation, så vokser kløften mellem befolkningen og politikerne.

Ingen af os kan naturligvis være interesseret i dette mismod. Tværtimod, vi behøver en tro på fremtiden, gåpåmod, hvis de store problemer skal klares. Desværre kan man ikke ved tårers væld skylle problemerne væk, men sand tro på fremtiden skabes kun, hvis billedet af nutiden er sandfærdigt, og hvis

man indrømmer, at der ikke findes en eller anden mirakelkur til at løse problemerne, men tværtimod, at det er det seje træk, der er brug for.

En anden bebrejdelse, vi har over for regeringen, er, at den ikke har brugt det økonomiske opsving de sidste 3½ år til at gøre indhug på balanceproblemerne i dansk økonomi og til at øge den sociale retfærdighed. Pengene – og det viser jo alle statistikkerne – er brugt til at øge de bedst stillede forbrug og til ikke alt for produktive investeringer. Skævhederne i samfundet er vokset, kløfterne er blevet dybere, og konfrontationerne er blevet skarpere, og man har ikke gennemført de nødvendige strukturreformer.

Man fik alle tiders chance i foråret 1983, da det internationale opsving satte ind. Dengang var konkurrenceevnen stærkt forbedret, opsparingstilbøjeligheden var god, og den folkelige forståelse for en samlet politik var til stede. Desværre er i dag det meste af dette sat over styr. Finansredegørelsen melder om svækket konkurrenceevne og svigtende opsparesevne, og enhver af os ved, at den folkelige forståelse er afløst af usikkerhed og bitterhed.

Vort tredje kritikpunkt over for regeringen er, at den ikke har præsteret nogen nytænkning over for problemerne. Jo, vi har fået en masse redegørelser fra ministrene. Der har været en redegørelse fra statsministeren og fra udenrigsministeren, to fra industriministeren, tre fra landbrugsministeren, én fra fiskeriministeren og én fra socialministeren, to fra arbejdsministeren og så mange fra miljøministeren, at vi ikke helt har kunnet beregne det nøjagtige antal.

Redegørelserne er fyldt med positivt ladede begreber: regeringens tænkning er strategisk, dens erhvervs politik er dynamisk, dens arbejdsmarkedspolitik er offensiv, og dens forskningspolitik er målrettet. I redegørelserne er der ofte en erkendelse af, at de socialdemokratiske tanker om en aktivt udvælgende politik er nødvendige, men regeringspartierne kan ikke enes om at sætte indhold og penge bag forslagene. Regeringens politik bliver derfor let: Socialdemokratiet minus 30 pct. og uden bevillinger. Det er selvfølgelig et fremskridt fra de første års tyrkeretro på borgerlige ideer om privatisering og opgør med velfærdsstaten, men resultatet er ikke blevet nytænkning, men en liberal rådvild-